

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. Franciscus I. Rex insigni à Theodoro Beza injuria affectus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

animos severitate illa quamvis iusta suppliciorum exulceratos, demulceret ac reconciliaret, quum in-terim nihilominus Edicta contra Lutheranos ex-sequutioni mandarentur. Hac Legatione Langæus id à Protestantibus meruit, ut (sicut Historia sæpius à nobis citata loquitur) non tam Dei quam regis voluntati in eo obsequutus esse dictus sit.

V. Ex quo factum est, ut quamdiu Franciscus I. rex vixit, hæresis tamquam compedibus illigata, nusquam potuerit progredi, aut stabiliri. Tanto enim studio pro Dei honore & tranquillitate Ecclesiæ, rex excubabat, ut omnes hæreticorum fraudes facile deprehenderet, eluderet atque elideret. Vix Sisyphi illi saxum illud suum contra montem pro-olvere cœperant, quum statim regia manus ad-fuit, rursusque illud ad imum usque dejecit. Nec tamen cessabant hæretici, sed labore velut in or-berem redeunte, ut alter ille Sisyphus, qui protrudens.

Saxum, sudans, nitendo, non proficit hilum.

spe omni tandem frustratos se viderant Fateamur libere quod fatendum est, nisi Christianissimi hu-jus regis tanta cura & sollicitudo in conservanda Catholica religione intervenisset, ardentissimum illum Gallorum erga eandem ardorem ac zelum in glaciem abiturum fuisse. Et quamvis regis ani-mus, ut supra diximus, undique omnibus machi-nis oppugnaretur, divina tamen providentia fir-mus atque immotus perstitit, ejusque exemplo ce-teri etiam, quantumvis novitatis avidi, in officio permanerunt. Hinc illud quod in supra citata Hi-storia scriptum exstat: *Magnates tum capisse volun-tates suas & affectus ad regis voluntatem accommoda-re, & paulatim in Sacra Scriptura (id est, Novi E-uangelii) lectione tepidiores, tandem etiam omnibus aliis deteriores factos esse. Quod si alter horum Monar-charum, Franciscus aut Carolus, sectariorum causam suscepisset, sine dubio hæresis dimidium veluti Christianitatis orbem inundatura fuerat. At illi velut ob imperii æmulationem simultates exerce-bant; sic in Catholica Ecclesiæ defensione mutuis studiis conspirabant; uterque S. Sedis observandis-simi, & acerrimi Lutheranorum hostes.*

Hinc ille qui virorum doctrina & pietate illu-strium, id est, omnis generis hæreticorum (neque enim aliud nomen reperio, quo miscellaneam illam diversarum sectarum hominum, quorum in libro illo elogio pulchra scilicet descripta exstant, collu-viem comprehendam) ille, inquam, qui suæ farine hominum Icones divulgavit, excusat se, quod inter

eos regi quoque huic nostro locum esse voluerit, quasi tali honore, credo, minus digno. Sic enim lo-quitur: *Ne tu agre fer, rex potentissime (neque enim Christianissimi eum nomine dignatur) quod huic quæque libro, quamvis iis, tantum quibus tu vivos acerrime adversatus es, dedicato, tuum nomen insertum est.* Et tu, Christiane lector, ne indignare, quod hic quoque ejus vides imaginem, qui puræ doctrinæ sū-mus fuit adversarius. Quæ quidem ille ideo dicit, quod ejus imaginem post quinquaginta duorum Mi-nistrorum, diversarum & inter se pugnantium sectarum, collocasset, atque ita cum famelicis illis Pæda-gogis, Monachis incestuosus, scholaribus & sacer-dotibus luxuriosis ac dissolutis, qui inferni thronū stabilire, & divina ac cælestia religionis mysteria proculcare conati sunt, conjunxisset: in quo sane tā gloriosi Principis memoriam ac famam, non parum læsit. O picturas illas incompatibiles, hominū mu-torum quidem, nihilo tamen minus inter se digla-diantium! Omnia hic muta sunt fateor: at in ipso ta-men silentio dissonum quoddam murmur variarū & pugnantium doctrinarum auditur. An vero non dico tam magnus ac potens, sed tā pius ac religio-sus Princeps inter illos, turbarum ac seditionū so-mites, inter Claustrorum monasticorum excrē-mēta, inter scholasticas ac pædagogicas sordes, inter omnis impietatis inquinamenta collocari debuit? Conjunctio sane hæc vel mixtura nullam omnino habet proportionem. Consociatio hæc transfuga-rum ab Ecclesia cum Rege Christianissimo & pri-mogenito Ecclesiæ filio valde dispar est & mostro-sa. An tu mi homo, tanti regis nomen ac gloriā, etiam præstantissimorum Scriptorum stilo majorem ac digniorem, tam exiguo contemti libelli angulo comprehendi posse putas: illius forte exemplū imi-tatus, qui integrā Homeri Iliada minutissimis li-teris descriptā, nuci inclusit. Nūquid potius, o mag-ne & invictæ Monarcha, locū Xerxis aut Alexātri magni dignitati, pompæ & magnificentiæ æquale merebaris; quorum hic Athon montem pro statua sibi efformari jussit? Itane hominē sub imperio tuo natum, hæreditario illo Galliæ regibus titulo defraudare, & tamquam Jesu Christi Adversarium infamare. Neque tamen rex optimus omni illa sua vigilantia & cura impedire potuit, quo minus divi-na contra peccata nostra exardente indignatione, gravissimis malis ac miseriis in regnum hoc aditus fuerit patefactus. Spes quidē fuerat, fore ut hære-ticorū cineribus hæresis sepeliatur; quæ tamē sub- inde repullulavit, divinæ iræ & præcūcia & admī-nistia.

nistra. Sejuncta sunt longe divina ab humanis cō-
silia. Quæ hominibus uno modo deliberata sunt,
Deus alio exsequi solet: ac justitiæ suæ malleo homi-
nū corda quovis ferro & adamante duriora prius
ferire non cessat, quam emollita fuerint, & divine
se subiecerint voluntati. Vidimus hætenus Hære-
ses in Francia ortum & progressum; non multo
post ejusdem decrementum, ac tandem quibus ad
futurum sæculum vivere contigerit, præcipitem
visuri ruinam: Interea vero miserorū illorum atq;
obscætorum hominum supplicia lectori repræ-
sentemus, eorumq; inter ferrum ac medios ignes,
quibus tamquam Sathanæ martyres ustulandi ob-
jecti sunt, pertinaciam expendamus.

QVOMODO DIABOLVS TAMQVAM DEI
Simia, suos quoque habeat martyres.

CAPUT SEXTUM.

ARGVMENTVM.

- I. Quanto inculpatus in speciem vivunt heretici,
tanto magis nocent.
- II. Heresis ex pseudomartyrum suorum pervicacia
magna cepit incrementa.
- III. Hereticorum supplicia Catholica Ecclesia ma-
gis nocuerunt, quam profuerunt.
- IV. Potest hereticus pro Iesu Christo mortem obire,
nec tamen propterea Martyris nomen meretur.
- V. De vera & ficta constantia.
- VI. Etiam diabolus suos habet martyres.

PAntheram ajunt rerum Naturalium scripto-
res tam suavem spirare odorem, ac pellē ha-
bere tam pulcra versicolorum macularū varietate
distinctam, ut reliquas feras ad sese alliciat, & ille-
ctas devoret: utpote omnium maxime ferum & sæ-
vum animal, quod & nominis ipsa testatur ratio,
à τὸν & θῆρ, id est, omnimoda feritate derivati.
Ejusdem naturæ & ingenii est diabolus, dū nimirū
hereticorum feritatem & sordes suaveolenti qua-
dam & grata virtutum specie tegit, eaq; simplicium
animos ad se allicit, quos deinde illa infernalis pā-
thera ferino suo rictu deglutit ac devorat. Hinc est
quod plerunque hereticos videmus initio miram
quandam vitæ ac morum integritatem præ se fer-
re, ut non sanctificati tantum, verum etiā deificati
quodammodo videantur; sicut ex Adamitarum &
Anabaptistarum exēplis hodie quoq; patet. Acqui-
santō ab hoc hominum genere majus est periculū,

quod sub persona hac simulata inveteratam suam
malitiam celant, & sub vultu nive ac marmore cā-
didiorē animum ebena nigriorem ac duriorē ge-
runt. Hinc magnus ille Origenes recte dixit, ab Hæ-
reticis bonæ vitæ majus esse periculum, ut qui fa-
cilius doctrinam suam alius obrudant quam ii qui
moribus sunt dissolutis. Qui enim male vivit, ut i-
dē inquit, nō facile aliis erroneam suam doctrinā
persuadebit: at qui bonis est moribus, facile eorū
qui aurem ipsi præbent, simplicitati imponet, bon-
næ atque integræ vitæ velo perniciosam suam &
hæreticam doctrinam celans. Eoque idem monet
Origenes, ut hæreticos probam in speciem vitam
agentes in primis fugiamus, ut quorum mores non
tam à Deo quam à diabolo dirigantur: & quorum
bona opera velut esca sunt, quā diabolus hamo er-
roris inducit. Idem ante Origenē S. dixit Ignatius,
monens, Ut eos qui novam adferunt doctrinā, et-
iamsi homines sint fide digni, etiamsi frequenter
jejunent, etiamsi castitatem sollicitè custodiāt, et-
iamsi miracula faciant, adeoque Prophetico spiri-
tu sint præditi, tanquam lupos ovilis pellibus te-
ctos, fugiamus, atque etiamsi bona sua pauperibus
erogent, etiamsi miracula faciant, montes trans-
ferant, & per medios ignes, ad conciliandam opi-
nionibus suis fidem, transeant, horrori nihilomi-
nus atque abominationi habeamus.

Hæc vitæ ac morū, Christianis digna, si exteriora
spectes, simplicitate ac modestia, primo Luthe-
rani, ac deinde Calvinistæ multos in Gallia dece-
perunt: qui quū credere nō possent, falsam doctri-
nam vitæ tam sanctæ atq; innocentis comitē esse
posse, nec sub tam exquisito Anchisæ ducis vestitu
tam scædā eluviē latere, majorū deserta religione,
ad homines ejusmodi nihil nisi meram sanctitatē
spirantes, defecerunt. Nihil illis frequentius in ore
erat quam Iesu Christi nomen: nullū aliud jus-
jurandum quam unum illud *Certe* vel *Ita*, inter eos
audiebatur. Eadem omnis luxus, superbix, & cetero-
rum in Mundo, ac præsertim apud Catholicos,
ut illi jaebant, frequentium vitiorū hostes se pro-
ferebantur. In festis solennioribus & epulis loco ti-
biarū & chorearum, sublati mensis, ex Bibliis ali-
quid legebatur, aut spiritualis quædā catio, in pri-
mis Psalmus aliquis, postquā is liber in rhythmos
reductus fuit, cantillabatur. Femina in primis sin-
gularē in vestitu & habitu modestiam præ se fere-
bant, sic ut in publico Evæ quædā dolentes, aut Ma-
riæ Magdalenæ pœnitentes viderentur, ut Tertul-
de sui ævi mulierib⁹ loquitur. Viri toti mortificati,
Gg
Spiri-